

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Animnapu't Tatlo

Higit pa sa mga Tsart ni Miller: Islam, ang Paghuhukom na Pagsisiyasat, at ang Huling Pagsubok

Jeff Pippenger
2024-01-27

Ipinabatid sa atin na, "Itinuro ng Diyos ang isipan ni William Miller sa mga propesiya at pinagkalooban siya ng dakilang liwanag hinggil sa aklat ng Apocalipsis." Nahadlangan si Miller, dahil sa kasaysayang kung saan siya itinindig, na maunawaan ang "dakilang liwanag" na nasa mga kabanata labindalawa, labintatlo, labing-anim, labimpito, at labing-walo ng Apocalipsis, sapagkat tinukoy ng mga kabanatang iyon ang gawain ng mga kahariang propetiko na hindi niya matanaw mula sa kanyang pananaw na pangkasaysayan.

Ang liwanag na ibinigay kay Miller hinggil sa Aklat ng Apocalipsis ay ukol sa mga iglesia, mga tatak, at mga pakakak; at yaong huling tatlong pakakak—na kinikilala bilang "tatlong Sa Aba"—ang siyang inilalarawan sa dalawang tapyas ni Habakuk. Ang "dakilang liwanag" na ibinigay kay Miller sa Aklat ng Apocalipsis ay tumutukoy sa gampanin ng Islam sa propesiya ng Bibliya. Gayunman, maging ang "dakilang liwanag" na iyon ay nalimitahan ng kaniyang makasaysayang konteksto.

Ang pitong iglesia sa Asya ay isang kasaysayan ng iglesia ni Cristo sa kaniyang pitong anyo, sa lahat ng kaniyang pagliko't liku-likong landas, sa lahat ng kaniyang kasaganaan at kapighatian, mula sa mga araw ng mga apostol hanggang sa katapusan ng sanlibutan. Ang pitong tatak ay isang kasaysayan ng mga pakikitungo at mga kilos ng mga kapangyarihan at mga hari sa lupa hinggil sa iglesia, at ng pangangalaga ng Diyos sa kaniyang bayan sa gayunding kapanahunan. Ang pitong pakakak ay isang kasaysayan ng pitong natatangi at mabibigat na mga hatol na ipinataw sa lupa, o sa kahariang Romano. At ang pitong mangkok ay ang pitong huling salot na ipinataw sa Papal na Roma. Kasama ng mga ito ang marami pang ibang pangyayari, na hinabing parang mga sangang-ilog, at pumupuno sa dakilang ilog ng propesiya, hanggang sa ang kabuuan ay magwakas sa karagatan ng kawalang-hanggan.

Ito, para sa akin, ang balangkas ng propesiya ni Juan sa Aklat ng Pahayag. At ang sinumang nagnanais umunawa sa aklat na ito ay nararapat magkaroon ng lubos na kaalaman sa ibang mga bahagi ng Salita ng Diyos. Ang mga sagisag at talinghaga na ginamit sa propesiyang ito ay hindi lahat ipinaliliwanag dito rin, kundi kailangang hanapin sa ibang mga propeta, at ang paliwanag ay matatagpuan sa iba pang mga talata ng Kasulatan. Kaya malinaw na nilayon ng Diyos ang pag-aaral ng kabuuan, upang makamit ang malinaw na kaalaman tungkol sa alinmang bahagi. William Miller, Mga Lektura ni Miller, tomo 2, leksiyon 12, 178.

Pansinin na naunawaan ni Miller ang pitong huling salot bilang pitong hatol laban sa Roma Papal. Hindi niya maunawaan na ang Roma Papal ay binigyan ng isang sugat na nakamamatay na pagagalangin. Kinilala niya ang pitong trompeta bilang "isang kasaysayan ng pitong natatangi at mabibigat na mga hatol na ipinadala sa daigdig, o kahariang Romano," ngunit hindi niya makilala

ang pagkakaiba sa pagitan ng mga kaharian ng Roma Pagano at Roma Papal. Kaya't naging limitado ang kanyang kakayahang makita ang pagkakaiba sa pagitan ng unang apat na trompeta at ng huling tatlong trompeta.

Hindi nagawang kilalanin ni Miller na ang mga paghatol na ipinataw laban sa Roma ay tugon ng Diyos sa pagpapatupad ng pagsamba sa Linggo, sapagkat ang mga Millerita ay sumasamba pa rin tuwing Linggo sa panahong iyon ng kanilang kasaysayan. Tama si Miller sa pagkilala na ang mga trumpeta ay mga paghatol laban sa Roma, ngunit ang tiyak na dahilan kung bakit ipinataw ang mga paghatol, at ang pagkakaiba sa pagitan ng unang apat at huling tatlong trumpeta, ay limitado, o wala. Sa ganoong limitadong pananaw, ang "hiyas" ng tatlong kapahamakan ng Islam ay nanatiling nakapaloob sa mga tsart na pinatnubayan ng kamay ng Diyos at hindi dapat baguhin.

Ang naliwanagang pagkilatis ay nagtutulot sa isang "matalinong" mag-aaral ng propesiya na kilalanin na ang Diyos ay hindi lamang nagbigay ng inspirasyon sa mga banal na lalaking sumulat ng Bibliya, kundi pinamahalaan din Niya ang gawain ng mga lalaking nagsalin ng King James Bible, at tuwirang sinasabi Niya na ipinairal Niya ang gayunding uri ng banal na pangangasiwa sa pagbuo ng dalawang sagradong tsart.

Ang "hiyas" ni Miller hinggil sa ika-lima, ika-anim, at ika-pitong Trompeta (Islam) ay nagniningning na may sampung-ibayong ningning sa mga huling araw, sapagkat ito ang tumutukoy sa paksa ng panghuling Sigaw sa Hatinggabi. Ang paksa ng Sigaw sa Hatinggabi sa kasaysayang Milerita ay ang petsa ng pagwawakas ng mga kapanahunang propetiko, at sa ganitong diwa ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ng mga huling araw (na siyang mensahe ng Islam ng ikatlong "Sa Aba") ay itinipo ng petsang Oktubre 22, 1844. Ang petsang iyon sa kasaysayang Milerita ay tipo ng nalalapit na batas ng Linggo, at kapuwa ang Oktubre 22, 1844 at ang batas ng Linggo ay itinipo ng krus, na siyang wakas ng Maringal na Pagpasok ni Cristo.

Ang "hiyas" ni Miller ukol sa ikalima, ikaanim, at ikapitong Trumpeta (Islam), ay nagniningning nang sampung ulit na higit na maningning sa mga huling araw, sapagkat kinikilala nito ang Islam na naaayon sa tema ng kilusang repormatoryo sa mga huling araw, na walang iba kundi ang Islam ng ikatlong Panaghoy. Kaya, bilang tema ng pangwakas na kilusang repormatoryo ng isandaan at apatnapu't apat na libo, ang temang ito ay itinipuhan ng tema ng bawat isa sa mga naunang kilusang repormatoryo, maging ang temang "ang pagkabuhay na mag-uli" sa kilusang repormatoryo ni Cristo, ang temang "panahong propetiko" sa kasaysayan ng mga Millerita, ang temang "ang kaban ng Diyos" sa kilusang repormatoryo ni David, o ang temang "ang tipan" sa kilusang repormatoryo ni Moises.

Maging ang kaganapan sa krus, ang petsa ng Oktubre 22, 1844, o ang iba't ibang tema ng mga kilusang repormatibo, ang bawat petsa at tema ay kumatawan sa isang tanong sa pagsubok na may kinalaman sa buhay o kamatayan para sa salinlahi ng panahong iyon. Ang "hiyas" ni Miller hinggil sa tatlong Woe ng Islam ay isang tanong sa pagsubok na may kinalaman sa buhay o kamatayan, gaya ng kinakatawan sa talinghaga ng sampung dalaga, sa usapin ng "langis." Ang mga hiyas ni Miller sa pasimula ng kanyang panaginip ay nagniningning na gaya ng araw, ngunit sa wakas ng kanyang panaginip ay nagniningning sila nang "sampung ulit na higit na maliwanag." Ang mga

hiyas ni Miller ay tulad ng kerosina (langis ng lampara) sa kasaysayan ng mga Millerita, ngunit sa kasalukuyan ang mga hiyas na iyon ay panggatong para sa rocket!

Ang mga Millerita ay naunawaan, at wasto nilang inilapat, ang hula sa panahon hinggil sa Islam sa ikalawang sa aba, na natupad noong Agosto 11, 1840, ngunit ang kanilang pagkaunawa sa ikatlong sa aba, na siyang Ikapitong Trumpeta, ay hindi nakita ang pagdating ng ikatlong sa aba bilang isang paghatol sa ikaanim na kaharian ng propesiya sa Biblia, sapagkat hindi nila nakita ang ikalimang kaharian, lalong hindi ang ikaanim na kaharian ng propesiya sa Biblia. Gayunman, ang “dakilang liwanag” hinggil sa Apocalipsis na ibinigay kay Miller ay magniningning nang sampung ulit na higit na maliwanag sa “Sigaw sa Hatinggabi” ng mga huling araw.

Ang mga katotohanang ipinakikita sa dalawang tapyas ni Habakuk ay, sa diwa, mga katotohanang natupad na sa nakaraang kasaysayan. Ang mga tsart ay nakabatay sa mga propesiyang ukol sa panahon na si Miller ay inakay upang tipunin, at ang lahat ng mga gayong propesiya sa panahon ay natapos na pagsapit ng 1844. Ang mga propesiyang iyon ukol sa panahon ay lalong magniningning sa mga huling araw, sapagkat makikitang kasingtumpak ang mga ito ngayon gaya noong sa kasaysayan ng mga Millerita, ngunit wala silang taglay na tuwirang pagtatakda ng panahon para sa mga huling araw. Gayunman, nagbibigay ang mga ito ng mga nauulit na huwaring propetiko ng mga kasaysayang kanilang kinatawan noong nakaraan; ngunit sa pamamagitan ng ilan sa mga hiyas ni Miller, ang mga hulang ukol sa hinaharap ay tuwirang kinakatawan.

Ang gawain ni Cristo sa makalangit na santuwaryo, na nagsimula noong 1844, ay nagpapatuloy hanggang sa matapos ang gawaing iyon. Ang propesiya ng dalawang libo't tatlong daang araw, at ang gawaing paglilinis na itinukoy nito, ay “nasa proseso ng katuparan” pa rin, gaya ng sinasabi ni Sister White hinggil sa mga Ilog Ulai at Hiddekel, kaya ang propesiyang iyon ay may katuparan sa wakas ng sanlibutan.

Ang liwanag na tinanggap ni Daniel mula sa Diyos ay ibinigay partikular para sa mga huling araw na ito. Ang mga pangitaing nakita niya sa mga pampang ng Ulai at ng Hiddekel, na mga dakilang ilog ng Shinar, ay ngayo'y natutupad, at ang lahat ng mga pangyayaring inihula ay malapit nang maganap. Testimonies to Ministers, 112.

Ilang bahagi ng mga pangitain ni Daniel sa kabanata pito at walo, na nasa dalawang talahanayan, ay nasa hinaharap pa, sapagkat kapwa nilang itinutukoy ang gawain ni Cristo sa santuwaryo. Gayunman, ang mga kasaysayan ng mga kaharian ng hula sa Biblia sa dalawang kabanatang iyon ay nagwawakas sa Roma Papal na tumatanggap ng sugat na nakamamatay. Ang "bato" na "inukit mula sa bundok na hindi sa pamamagitan ng mga kamay", at ang ikawalong kaharian sa Daniel kabanata dalawa ay nasa hinaharap pa rin. Ngunit ang karamihan ng mga bagay na kinakatawan sa mga tsart na may kaugnayan sa Daniel kabanata dalawa, pito, at walo ay natupad na.

Ang gawain ni Cristo sa santuwaryo, at ang ikatlong Kapahamakang ng Islam, sa esensya ay ang dalawang paksa na kumakatawan sa kasaysayang propetiko na lampas sa kapanahunan ng mga Millerita. Kasama ng dalawang temang iyon ang kasaysayan ng mga huling araw na inilalarawan bilang tipo kapag ang dalawang tsart ay pinagsama sa iisang linya. Kapag nagawa iyon, ang unang pagkabigo noong 1843, gaya ng inilalarawan sa unang tsart, ay nasusumpungan ang pagtutuwid

nito sa ikalawang tsart. Magkatuwang, nililikha at tinutukoy nila ang "nakatagong kasaysayan" ng Pitong Kulog, na ngayo'y inaalis ng tatak, kaugnay ng pag-aalis ng tatak sa Pahayag ni Jesu-Cristo.

Ang "nakatagong kasaysayan" na iyon ay nakabalangkas sa "katotohanan," na binubuo ng tatlong titik na Hebreo na, kapag pinagsama, ay bumubuo ng salitang "katotohanan." Ang salitang iyon ay nabubuo mula sa unang, ikalabintatlo, at huling mga titik ng alpabetong Hebreo, at kumakatawan kay Jesus hindi lamang bilang ang Katotohanan, kundi bilang ang Alpha at Omega. Ang "nakatagong kasaysayan" ay nagsisimula at nagwawakas sa isang pagkadismaya, at may paghihimagsik sa gitna, sapagkat ang "labintatlo" ay isang bilang na kumakatawan sa paghihimagsik.

Ang taong 1843, na inilalarawan sa unang tsart, ay nagpapakilala sa unang pagkadismaya at sa pagdating ng panahon ng pag-antala. Ang panahon ng pag-antala ay naghahatid sa pagdating ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, kung saan nahahayag ang paghihimagsik ng mga mangmang na dalaga. Pagkatapos, ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay ipinahayag hanggang sa huling pagkadismaya. Ang "nakatagong kasaysayan" ng Sigaw sa Hatinggabi ay nauulit (maging sa mismong titik) sa mga huling araw.

“Madalas na itinuturo sa akin ang talinghaga ng sampung dalaga, na lima sa kanila ay matatalino, at lima ay mga mangmang. Ang talinghagang ito ay natupad na at matutupad pa sa bawat titik, sapagkat mayroon itong natatanging paglalapat sa panahong ito; at, gaya ng mensahe ng ikatlong anghel, ay natupad na at patuloy na magiging kasalukuyang katotohanan hanggang sa katapusan ng panahon.” Review and Herald, Agosto 19, 1890.

Kung wastong nauunawaan, itinutukoy ng naunang pahayag na ang tanging pangkat ng mga tao sa mga huling araw na may posibilidad na maging alinman sa mangmang o matalinong dalaga ay mga taong nasa loob ng isang pangkat na nakaranas ng kabiguan. Ang kabiguang iyon ang nagbubunga ng panahon ng pag-antala, at ang talinghagang “nagkaroon at magkakaroon ng katuparan hanggang sa mismong titik” ay nakasalig sa mga epektong nalilikha sa kalooban ng mga dalaga sa panahon ng pag-antala na nagsisimula sa isang kabiguan. Ang kabiguang iyon na pumatay sa “dalawang saksi” sa lansangan ng lungsod, at ginawa silang mga patay, tuyong buto sa libis ng kamatayan, ay naganap noong Hulyo 18, 2020. Ang Adventismo, sa pangkalahatan, ay hindi nasangkot sa kabiguang iyon. Sa katunayan, ipinagdiwang pa nila ang nabigong hula habang ang “dalawang saksi” ay nakahandusay na pinaslang sa lansangan. Ang “sa mismong titik” ay nangangahulugang “sa mismong titik.”

Sa kasaysayan ng mga Millerita, ang dating bayang nasa tipan (ang Protestantismo) ay ipinagdiwang ang nabigong hula noong 1843 (ang unang pagkadismaya), at sa puntong iyon ay lumagpas ang mga Protestante sa hangganan ng kanilang panahong probasyonaryo ng pagsubok. Nagsimula ang panahon ng pagsubok noong Agosto 11, 1840, nang bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis 10 sa katuparan ng propesiya ng panahon hinggil sa ikalawang Woe (Islam). Tinanggihan ng mga Protestante ang propesiya ng panahon sa unang pagkadismaya, sapagkat ang maling hula ay nagbigay sa kanila ng dahilan upang hindi na

maghanap ng katotohanan. Ang tema ng lahat ng mga palatandaan sa kasaysayan ng mga Millerita ay “propesiya ng panahon.”

Noong Setyembre 11, 2001, ang anghel sa Pahayag 18 ay bumaba, sa katuparan ng propesiya ng Ikatlong Kapahamakan (Islam). Ang tema ng lahat ng panandang-daan sa mga huling araw ay ang Islam. Minarkahan ng Unang Pagkabigo ang wakas ng isang paglilinis ng dating bayan ng tipan, sapagkat ang dating bayan ng tipan ay noon ay binigyan ng isang dahilan upang huwag nang maghanap ng katotohanan. Pagkatapos ay nagsimula ang panahon ng pagsubok para sa "mga dalaga" ng mga huling araw, sapagkat ang pagsubok sa dating bayan ng tipan, na nagsimula sa pagbaba ng anghel, ay nagtapos sa Unang Pagkabigo. Kaya, nagsimula ang pagsubok sa yaong mga kinakatawan bilang mga dalaga, at ang prosesong iyon ng pagsubok ay sa huli ay maghahayag kung ang mga dalaga ay hangal o matalino.

Nasa pagitan ng unang at huling pagkabigo ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang tema ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi para sa mga Millerita ay “panahon,” at ang tema ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa mga huling araw ay “Islam.” Sa panaginip ni Miller, siya ay ginising ng isang sigaw (cry), at sa panahong yaon, ang kaniyang mga hiyas ay nagniningning nang sampung ulit na higit na maliwanag kaysa noong una. Sa mga tsart, ang mga hiyas na tuwirang nagpapakilala ng isang hulang ukol sa mga huling araw ay ang Islam at ang Pagsisiyasat na Paghuhukom. Sa gayon, ang mga pagsubok ng “mensahe” ng Sigaw sa Hatinggabi at ng “karanasan” na kinakatawan ng Pagsisiyasat na Paghuhukom ay hindi para sa dating bayan ng tipan, kundi para sa mga nag-aangkin na sila ang mga huling dalaga.

Ang ilustrasyong nalilikha kapag pinagsama ang dalawang tsart, na tumutukoy sa kasaysayan mula sa unang hanggang sa huling pagkabigo, ay nagpapakilala na, sa panahong nagaganap ang “nakatagong kasaysayan” ng Pitong Kulog, ay isinasakatuparan ang huling gawain ng paghuhukom na may pagsisiyasat. Ang huling gawang iyon ay ang pagtatatak sa isandaan at apatnapu’t apat na libo, at nagaganap ito sa mga “panahong masalimuot” ng Daniel kabanata siyam, sa panahon ng pagkagalit ng mga bansa sa Apocalipsis kabanata labing-isa, sa pagpigil sa “apat na hangin” ng Apocalipsis kabanata pito, sa “pagpapatigil sa marahas na hangin sa araw ng hanging silangan” ng Isaias kabanata dalawampu’t pito, at sa pagpipigil sa “galit na kabayong naghahangad kumawala at magdala ng kamatayan at pagkawasak” sa sanlibutan. Ang lahat ng mga patotoong propetiko na ito ay kumakatawan sa Islam ng ikatlong “sa aba,” gaya ng kinakatawan sa mga sagradong tsart.

Ang tatlong pangunahing elemento ng dalawang banal na tsart ni Habakuk na tahasang tumutukoy sa mga pangyayaring nasa hinaharap pa noong inilathala ang mga tsart ay ang pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, ang Islam, at ang katuparan ng talinghaga ng sampung dalaga. Tinutukoy ng mga tsart ang isang proseso ng pagsubok at pagtatatak na sumasaklaw kapwa sa isang “karanasan” at sa isang “mensahe.” Ang karanasang kinakailangan para sa isang mangmang na dalaga ay “Si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian,” na kumakatawan sa kasakdalan na kinakatawan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Maging ang hiwagang inilihim mula sa mga panahon at sa mga sali't saling lahi, ngunit ngayo'y ipinahayag sa kaniyang mga banal: na sa kanila'y minarapat ng Diyos na ipakilala kung ano ang mga kayamanan ng kaluwalhatian ng hiwagang ito sa gitna ng mga Hentil; na ito'y si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian: siya ang aming ipinangangaral, na pinaaalalahanan ang bawat tao, at tinuturuan ang bawat tao sa lahat ng karunungan; upang maiharap namin ang bawat tao na sakdal kay Cristo Jesus. Colosas 1:26-28.

Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay inilalarawan bilang isang pangkat ng mga taong nakalabas mula sa isang "pagkabihag". Ang pagkabihag na tuwirang inilalarawan sa Aklat ng Apocalipsis ay ang pagkabihag na inilalarawan bilang pagiging patay sa lansangan sa loob ng tatlo at kalahating araw, gaya ng inilalarawan sa Kabanata labing-isa ng Apocalipsis. Ang pagkabihag ng isang simbolikong kamatayan ay kumakatawan sa "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim, at ang gayong pagkabihag ay nangangailangan ng pagpapamalas ng pagsisisi, gaya ng inilalarawan ng panalangin ni Daniel sa kabanata siyam.

Kapag ang mga patay na tuyong buto ay binuhay na muli, agad silang itinataas bilang isang "estandarte". Sa kamatayan, wala sa kalooban nila si Cristo, ang pag-asa ng kaluwalhatian. Bahagi ng kinakailangan nilang pagsisisi ang kanilang pag-amin na sila'y lumakad na salungat sa Diyos, at na ang Diyos ay lumakad na salungat sa kanila. Kapag natugunan nila ang mga kahingiang itinukoy sa propesiya, si Cristo ay saka "biglang dumarating sa Kaniyang templo", at natatamo ang "karanasang" kailangan upang maging kaanib ng estandardeng pagkatapos ay itinataas.

Ang "karanasan" na inilalarawan kapag ipinagsama ang dalawang tsart ay natutupad sa pamamagitan ng pangwakas na gawain ni Cristo sa makalangit na santuwaryo. Ang naturang "karanasan" ay kinakatawan ng pangitaing "mareh," na siyang pangitain ng "anyo." Ang "mensahe" na kinakailangan ay ang pangitaing "chazon" ng propetikong kasaysayan. Ang "mensaheng" iyon ay kinikilala bilang mensahe ng nalalapit na paghuhukom ng Diyos, na idinudulot ng Islam ng ikatlong Woe, sa isang mapanghimagsik na sanlibutan.

Noong 1856, hinangad ng Panginoon na tapusin ang muling pagtatayo ng espirituwal na Jerusalem sa loob ng Adventismo. Sa pagdating ng tatlong anghel, mula 1798 hanggang 1844, ang templong Millerita ay naitayo sa mga pundasyon, na inilarawan bilang "mga hiyas" sa panaginip ni Miller, gaya ng kinakatawan ng mga katotohanang propetiko sa dalawang tsart ng mga tagapanguna (1843 at 1850) na tumupad sa Habakuk kabanata dalawa. Pagkatapos ay pinatnubayan Niya ang Kaniyang bayan na itindig ang pader ng Kaniyang kautusan sa Sabat ng ikapitong araw, at ibinalik sila sa "mga dating landas" ng sinaunang Israel upang tapusin ang gawain ng "lansangang lalakaran". Ngunit, ang dating landas ay naglalaman ng isang doktrina, isang propesiya, na nilayon upang subukin at ihiwalay sila. Noong 1863, nabigo ang Adventismo sa pagsubok ng "pitong panahon", at nagsimulang magpagala-gala sa ilang ng Laodicea.

Ang Oktubre 22, 1844 ay nagsisilbing tipo ng nalalapit na batas ng Linggo; at sa batas ng Linggo ay maisasakatuparan ang gawaing kinakatawan ng apatnapu't siyam na taon ng pagtatapos sa lansangan at kuta sa mga panahong may kabagabagan, gaya ng tinukoy ni Daniel.

Kaya't alamin mo at unawain mo, na mula sa paglabas ng kautusan upang ipanumbalik at itayong muli ang Jerusalem hanggang sa Mesiyas na Prinsipe ay magkakaroon ng pitong sanlinggo, at animnapu't dalawang sanlinggo: muling itatayo ang lansangan, at ang pader, kahit sa mga panahong masalimuot. Daniel 9:25.

Nagkakasang-ayon ang lahat ng mga propeta, at ang “mga panahong mabagabag” sa aklat ni Daniel ay tinutukoy rin sa sipi mula sa Early Writings na ating pinag-aaralan.

Sa panahong iyon, samantalang ang gawain ng pagliligtas ay nagwawakas, darating ang kapighatian sa lupa, at magagalit ang mga bansa, gayunman ay mapipigilan upang huwag mahadlangan ang gawain ng ikatlong anghel. Sa panahong iyon darating ang “huling ulan,” o ang pagpapasariwa mula sa harapan ng Panginoon, upang magbigay ng kapangyarihan sa malakas na tinig ng ikatlong anghel, at ihanda ang mga banal upang makatindig sa kapanahunan na ang pitong huling salot ay ibubuhos. Early Writings, 85.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Hangga't ang mga umaangkin ng katotohanan ay naglilingkod kay Satanas, ang kanyang impiyernong anino ay magtatakip sa kanilang paningin sa Diyos at sa langit. Sila'y magiging gaya ng mga nawalan ng kanilang unang pag-ibig. Hindi nila makikita ang mga katotohanang walang hanggan. Ang inihanda ng Diyos para sa atin ay inilarawan sa Zacarias, mga kabanata 3 at 4, at 4:12-14: “At sumagot muli ako at sinabi sa kaniya, Ano itong dalawang sanga ng olibo na sa pamamagitan ng dalawang gintong tubo ay ibinubuhos ang gintong langis mula sa kanilang sarili? At sumagot siya sa akin at nagsabi, Hindi mo ba nalalaman kung ano ang mga ito? At sinabi ko, Hindi, panginoon ko. Nang magkagayo'y sinabi niya, Ito ang dalawang pinahiran, na nakatayo sa Panginoon ng buong lupa.”

Ang Panginoon ay sagana sa mga panustos. Wala Siyang kakulangan ng mga kaparaanan. Dahil sa kakulangan natin sa pananampalataya, sa ating pagiging makamundo, sa ating mababaw na pananalita, sa ating di-paniniwala, na nahahayag sa ating pakikipag-usap, nagtitipon sa palibot natin ang madidilim na anino. Hindi nahahayag si Cristo sa salita o sa pagkatao bilang Siya na lubos na kaibig-ibig, at ang pinakapili sa sampung libo. Kapag ang kaluluwa ay nasisiyahan na itaas ang sarili sa kawalang-kabuluhan, kakaunti lamang ang magagawa ng Espiritu ng Panginoon para rito. Ang ating maikling pananaw ay nakakikita ng anino, ngunit hindi natatanaw ang kaluwalhatian sa kabila. Ang mga anghel ay humahawak sa apat na hangin, na kinakatawan bilang isang nanggagalit na kabayo na naghahangad kumawala at rumagasa sa ibabaw ng buong lupa, na nagdadala ng pagkawasak at kamatayan sa daraanan nito.

Tayo ba'y matutulog sa mismong bungad ng walang hanggang daigdig? Tayo ba'y magiging manhid, malamig, at patay? O, nawa'y taglayin ng ating mga iglesya ang Espiritu at hininga ng Diyos, na ihininga Niya sa Kaniyang bayan, upang sila'y makatayo sa kanilang mga paa at mabuhay. Kailangan nating makita na ang daan ay makitid, at ang pintuan ay makipot. Ngunit pagdaan natin sa makipot na pintuan, ang kalaparan nito ay walang hangganan. Manuscript Releases, tomo 20, 217.